

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE

PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van

«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN
(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

HET "GEHEIM" VAN LANDRU.

Op 25 Februari 1922 stond de guillotine vóór de gevangenis van Versailles opgesteld. Die dag sneed het vlijmend mes het hoofd van Henri Désiré Landru af. Het viel bloedend in de rieten mand met zemelen. Hij werd door het Hof van Assisen van de Seine ter dood veroordeeld, was ervan beticht tien mensen vermoord te hebben, na ze in een hinderlaag te hebben gelokt: tien levende wezens die spoorloos verdwenen. Hoe de speurders zich ook inspanden, toch vonden

zij niets van de vermisten terug. Hoogstens wat verkoolde beenderen van een mensengeraamte. En dan nog, kon men niet met zekerheid zeggen of het beenderen waren van een der vermiste vrouwen.

De zonderlinge misdadiger was klein van gestalte, met verheven voorhoofd en zwarte baard. Wat vooral trof, als men hem bekeek, was zijn verstandige, vastberaden blik, ietwat metaalhard. Een van de waarnemers, die het proces van Landru volgde, vergeleek die blik met die van de beruchte

Raspoutine. Een andere schreef dat het de blik van een hypnotiseur was. Wat er ook van zij, niemand kon zich aan de invloed van die zonderlinge blik onttrekken.

Wat Landru verder kenmerkt was een zeer scherp waarnemingsvermogen, een bewondering afdwingende koelbloedigheid en een strelende beleefdheid.

Op de dag van zijn terechtstelling weigerde hij in te gaan op het verzoek van de aalmoezenier de Heilige Mis te horen, «omdat

het hem verdrieten zou, dat hij die heren zou laten wachten». Met die «heren» bedoelde hij de Prokureur van de Republiek, de beul en zijn knechten. Geen sekonde verloor hij zijn koelbloedigheid.

Nu stelt zich de beangstigende vraag: heeft Landru inderdaad gemoord?

Hoe schrikwekkend het geval ook is, toch blijft er twijfel bestaan. Vooreerst heeft men niet het minste bewijs kunnen aanvoeren in de tien gevallen die behandeld werden, dat hij zou gedood hebben. Waar is het stoffelijk overschot van die tien slachtoffers gebleven? Niemand kan het met zekerheid zeggen. In welke omstandigheden heeft hij gedood? Men weet het evenmin. Hoorden de gevonden verkoolde beenderen aan een der slachtoffers toe? Andere beangstigende vraag. Trouwens zo er twijfel mocht bestaan, dan zou die ten gunste van Landru uitvallen. Het werd inderdaad bewezen, dat die beenderen verbrand werden, lange tijd nadat de wezens, aan wie ze hadden toebehoord, gestorven waren. De misdadiger zou in dat geval tot de verbranding zijn overgegaan nadat de lijken lang in de aarde waren begraven gebleven. Heeft hij zijn slachtoffers eerst begraven, later ontgraven en dan verbrand?

Er is meer: de veronderstelling, dat dit verbranden kon geschied zijn in de kachel van Gambais, is louter dwaasheid. Heeft hij zijn slachtoffers verdronken? Men heeft de vijvers uit de buurt gedregd. Zo Landru er lijken in wierp, dan werd er niets van weergevonden. Men kan desnoods één lijk versteken, geen tien. Men begraaft niet tien lijken zonderdat ten minste een graf teruggevonden wordt. Maar wat blijft er dan nog aan te voeren? Niets anders, dan dat Landru steeds beweerd heeft, dat hij onschuldig was. Glimlach niet. Die man trachtte niet zijn leven te redden. Was hij niet ter dood veroordeeld geworden, dan zou hij verbannen zijn geweest, wat hij boven alles vreesde. Zo hij elke schuld loochende, dan was dit ter wille van de waarheid. En allen die met hem in aanraking kwamen, waren het er over eens, om hun indruk te geven: Neen, die man heeft niet gedood!

Dus Landru heeft niet gedood. Wat is er, in dat geval, van de negen vermiste vrouwen en van de jonge man geworden?

— Laat ze rustig waar zij zijn, zei Landru aan meester de Moro Giafferi, zij zijn er goed. Zij zullen weerkeren.

In zekere middens werd een veronderstelling opgeworpen. Is Landru niet een buitengewoon sterk hypnotiseur geweest? Een rationalist?

— Hij was, verklaarde zijn verdediger, de laatste schakel tussen het materialisme en de duivelskunst. Hij geloofde alleen in natuurlijke machten, waarvan de gewone mens niets afweet, maar waarvan het behendig gebruik maken een grenzeloze kracht geeft. Men herinnere zich de verschrikkelijke voorspelling van Landru, in een brief door hem tussen 18 en 21 Februari aan de advocaat-generaal Godefroy van uit zijn gevangenis, gedaan. In zijn cel had hij een vloek op zijn rechters geworpen. Een maand nadien overleed de heer Bonin!

Om beter zijn slachtoffers te kunnen beroven, zou hij hun persoonlijkheid in tweeën hebben gesplitst. Hij zou ze daarna de wijde wereld ingezonden hebben zonderdat zij zich konden herinneren, wie of wat zij ooit geweest waren!

Geheim, dat met ontzetting vervult en wellicht nooit zal opgelost worden!

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

SILVAIN VAN DER GUCHT

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

door

SILVAIN VAN DER GUCHT.

(Vervolg)

— Om het even: mijn nicht is dood. Het kan u weinig schelen of gij dit enige weken vroeger of later verneemt. Ik ben echter zeer voldaan over uw terugkomst en het bezoek, dat gij mij heden brengt.

— Hoe zo?

— Wel, om u te zeggen, dat ik u verbied, u als voogd aan te stellen van de kleine Frans.

Op deze woorden stond van Heverboom met fierheid op.

— Mijnheer Meert, zegde hij grimlachend, gij verkeert waarlijk vandaag in een zeer kwade luim. Ik heb het recht en wil er mij van bedienen, om mij als een tweede vader aan te stellen over het kind van mijn broeder, en ik kan niet bevroeden om welke reden gij mij zoudt willen beletten...

— Om de gegronde reden, gaf de dokter tot antwoord, insgelijks van zijn stoel opstaande, en de armen over elkaar kruisend, dat gij dit kind hebt pogen te vergiftigen.

— Ik?

— Ja, gij! Zijt gij dan vergeten wat er kort vóór uw vertrek tussen ons beiden gebeurd is?

— O, neen, het was iets om te lachen; Fransken had gedurende de nacht aan buikpijn geleden, en des morgens hebt gij beweerd dat ik hem te veel onrijp fruit heb laten snoepen.

De geneesheer verbleekte van gramschap.

— Welhoe! riep hij uit, zoudt gij durven loochenen dat gij uw kleine neef hebt willen vergiftigen met kopergroen, daar gij het bewijsstuk zelf hebt geschreven?

— Waarlijk, sprak Hendrik, ik geloof, dokter, dat gij droomt!

Dit ging te ver. De heer Meert liep woedend naar zijn lessenaar, opende een geheime lade, greep twee geladen pistolen, die hij zorgvuldig in zijn broekzakken stak, en trok vervolgens het papier uit, dat Hendrik zelf had geschreven en ondertekend en smeed het op de tafel.

— Daar, zegde hij, hier is het bewijsstuk, maar ik verbied u dit dokument aan te raken.

Ditmaal schoot de moordenaar in een duivelachtige lach.

— Waarlijk, dokter, sprak hij bedaard, indien ik niet overtuigd was dat gij gekscheert, zou ik gaan denken dat gij het verstand hebt verloren; handel met ernst en wil toch bij uzelf eens koelbloedig inzien, hoe dit beschreven papier mij kan raken.

— Zoudt gij misschien uw handtekening verloochenen? vroeg de dokter, wiens toorn steeds toenam.

Hij opende koortsachtig het dokument, maar, o, teleurstelling! De eerlijke man kon bijna zijn ogen niet geloven. Het papier behelsde niets meer van al de woorden, die er de giftmenger had op geschreven... De dokter wendde, als verstomd, dit gewezen bewijsstuk langs alle kanten, toen er schielijk als een sluier vóór zijn ogen weggenomen werd. Hendrik had hem eertijds gezegd, dat hij het geheim ont-

dekt had om een zeker soort van inkt te maken, waarvan de letters, die men er mede schreef, na enige tijd spoorloos verdwenen. De dokter was dit gezegde reeds lang vergeten, maar nu schoot het hem schielijk te binnen, en hij twijfelde niet meer, of de schelm had zich van dusdanige inkt bediend, om hem te bedriegen.

— Gij hebt mij bedrogen, zegde hij verdrietig, maar wat kon ik toch van een giftmenger anders verwachten?

— Dat ik uw voornemen een weinig heb gedwarshoofd, mijnheer, dat zal ik niet loochenen; echter wil ik mij veel gematigder gedragen dan gij te mijnen opzichte zoudt gedaan hebben. Ik zal, als wettig voogd van het kind van mijn broeder, zijn goederen tot zijn meerderjarigheid besturen, maar, daar ik weet dat gij een bijzondere genegenheid gevoelt voor de kleine Frans, sta ik u deze ten volle af, stellig belovend de knaap nooit naar mijn kant over te halen, en dit om de zeer gegronde reden, dat ik mij niet wil blootstellen bij de eerste onpasselijkheid, die de kleine zou kunnen hebben, als zijn vergiftiger aangeklaagd te worden.

Zo sprak Hendrik en, de geneesheer spottend groetend, verliet hij de kamer. De heer Meert gewaardigde zich niet hem uitgeleide te doen, maar keek hem knarsetandend achterna, en werktuiglijk, als onvrijwillig, bracht hij de hand aan zijn pistolen.

— Neen, zegde hij, zich schielijk bedenkend, dit zou een moord zijn. God is rechtvaardig. Hij zal de laaghartige schelm naar behoren straffen.

Toen de geneesheer deze woorden uitsprak, brandden er in de straat, drie schoten los. Het was een heen- en weergeloop van volk en de galop van paarden. De inwoners van de stad, steeds gewoon aan vechten en plunderen, sloten hun deuren en vensters en hielden zich binnen hun huizen. Zo deed ook de dokter, die door iedereen werd bemind en dus voor geen plundering moest vrezen.

Het ging echter vrij anders met Hendrik van Heverboom. Deze was, door zijn lang wegblijven, onbewust van de moedwilligheid der Franse soldaten, en toen hij zich in de straat onder de volksmenigte bevond, was hij in het geheel niet in zijn schik.

Hij trachtte dan, zonder opgemerkt te worden, behoedzaam uit de voeten te geraken, wat hem, na enige vruchteloze pogingen, eindelijk gelukte. Echter had hij reeds meer dan een uur het huis van de dokter verlaten, vooraleer hij zich op de Gentse heerbaan bevond.

De zon was reeds lang onder en de nacht begon te vallen. Het gespuis was in de Kattenstraat samengeschoold, Geen twijfel, of daar was een geheimzinnige aanslag beraamd. In deze straat woonde een rijk edelman, Robrecht van Cramshoeven genaamd, die zich niet ontzag de Franse overweldigers te verfoeien.

Hij was een braaf heer, die zich met voordacht in de kleine stad had gevestigd, om er met zijn jeugdige huisvrouw stilletjes te leven. De overheden van de Franse bezetting had hij behendig uit zijn huis gehouden, behalve een zekere kapitein Delbœuf, die geen koele ontvangst scheen te vatten en, onder het uiten van veel Franse plichtplegingen, hem dagelijks kwam bezoeken. Deze vrijpostige handelwijze was voor de Vlaamse echtelingen onverdragelijk geworden, en zulks liet de Vlaamse edelman meer dan eens blijken, tot hij eindelijk de Fransman zijn huis ontzegde.

(Wordt vervolgd)